

ΓΚΡΕΨ

E L JAMES

ΓΚΡΕΪ

Οι πενήντα αποχρώσεις του γκρι μέσα
από τα μάτια του Κρίστιαν

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Τιτίνα Σπερελάκη

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 336

EL James, *Γκρέυ*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Grey*

Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σεβαστιάδου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Fifty Shades Ltd, 2011, 2015

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Penguin

Random House, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Σεπτέμβριος 2015

KET A006 ΚΕΠ 686/15

ISBN 978-960-16-6445-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στους αναγνώστες
που το ζητούσαν... το ζητούσαν... το ζητούσαν...*

Σας ευχαριστώ για όσα κάνατε για μένα.

Ταρακουνάτε τον κόσμο μου κάθε μέρα.

[ΔΕΥΤΕΡΑ 9 ΜΑΪΟΥ 2011]

ΕΧΩ ΤΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙΑ. Τρέχουν γρήγορα στο πάτωμα. Πολύ γρήγορα. Το ένα είναι κόκκινο. Το άλλο πράσινο. Το άλλο κίτρινο. Μου αρέσει το πράσινο. Είναι το καλύτερο. Και της μαμάς τής αρέσουν. Μου αρέσει όταν η μαμά παίζει με τα αυτοκινητάκια και μαζί μου. Το κόκκινο είναι το αγαπημένο της. Σήμερα κάθεσαι στον καναπέ και κοιτάζει τον τοίχο. Το πράσινο αυτοκινητάκι πετάει πάνω στο χαλάκι. Το κόκκινο αυτοκινητάκι ακολουθεί. Ύστερα το κίτρινο. Μπαμ! Η μαμά, όμως, δε βλέπει. Το ξανακάνω. Μπαμ! Η μαμά, όμως, δε βλέπει. Σημαδεύω με το πράσινο αυτοκινητάκι τα πόδια της. Το πράσινο αυτοκινητάκι, όμως, πηγαίνει κάτω από τον καναπέ. Δεν το φτάνω. Το χέρι μου είναι πολύ μεγάλο για να χωρέσει στο άνοιγμα. Η μαμά δε βλέπει. Θέλω το πράσινο αυτοκινητάκι μου. Αλλά η μαμά μένει στον καναπέ κοιτάζοντας τον τοίχο. *Μαμά. Το αυτοκινητάκι μου.* Δε με ακούει. *Μαμά.* Την τραβάω από το χέρι, κι αυτή ξαπλώνει και κλείνει τα μάτια της. *Όχι τώρα, Σκουληκάκι. Όχι τώρα,* λέει. Το πράσινο αυτοκινητάκι μου μένει κάτω από τον καναπέ. Είναι ακόμα κάτω από τον καναπέ. Το βλέπω. Αλλά δεν το φτάνω. Το πρά-

σινο αυτοκινητάκι μου είναι θολό. Σκεπασμένο με γκρίζο χνούδι και βρομιά. Το θέλω πάλι πίσω. Δεν το φτάνω, όμως. Ποτέ δεν το φτάνω. Το πράσινο αυτοκινητάκι μου χάθηκε. Χάθηκε. Και δεν μπορώ να ξαναπαίξω μαζί του.

Ανοίγω τα μάτια μου, και το όνειρό μου ξεθωριάζει στο πρώτο πρωινό φως. *Τι διάολο σήμαινε αυτό;* Αρπάζω τα ξέφτια του καθώς ξεμακραίνουν, αλλά δεν καταφέρνω να πιάσω κανένα τους.

Το αντιπαρέρχομαι, όπως κάνω τα περισσότερα πρωινά, σηκώνομαι από το κρεβάτι και βρίσκω μια φρεσκοπλυμένη φόρμα στο δωμάτιο-ντουλάπα μου. Έξω ένας μολυβένιος ουρανός υπόσχεται βροχή, και σήμερα δεν έχω κέφι να βραχώ την ώρα που θα τρέχω. Πηγαίνω στο γυμναστήριό μου στον πάνω όροφο, ανοίγω την τηλεόραση για τα πρωινά επιχειρηματικά νέα και ανεβαίνω στον διάδρομο.

Οι σκέψεις μου περιπλανιούνται στη μέρα που έχω μπροστά μου. Τίποτε άλλο εκτός από συσκέψεις, αν και θα δω τον προσωπικό μου γυμναστή αργότερα για μια προπόνηση στο γραφείο μου – ο Μπαστίγ είναι πάντα μια ευπρόσδεκτη πρόκληση.

Ίσως πάρω τηλέφωνο την Ελένα;

Ναι. Ίσως. Μπορούμε να πάμε για φαγητό αργότερα μέσα στην εβδομάδα.

Σταματάω τον διάδρομο λαχανιασμένος και κατεβαίνω στο ντους για να ξεκινήσω άλλη μία μονότονη μέρα.

«ΑΥΡΙΟ...» ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΖΩ αποχαιρετώντας τον Κλοντ Μπαστίγ, που στέκεται στην πόρτα του γραφείου μου.

«Γκολφ αυτή την εβδομάδα, Γκρέυ;» Ο Μπαστίγ χα-

μογελάει με συγκαταβατική αλαζονεία, ξέροντας πως η νίκη του στο γήπεδο του γκολφ είναι εξασφαλισμένη.

Στρέφεται να φύγει, και στραβομουτσουνιάζω. Τα τελευταία του λόγια τρίβουν αλάτι στις πληγές μου, κι αυτό επειδή, παρά τις ηρωικές μου προσπάθειες στο γυμναστήριο σήμερα το πρωί, ο προσωπικός μου γυμναστής με ξεφτίλισε τελείως. Ο Μπαστίγ είναι ο μόνος που μπορεί να με νικήσει και τώρα θέλει να με ταπεινώσει και στο γήπεδο του γκολφ. Σιχαίνομαι το γκολφ, αλλά κλείνουν τόσες δουλειές στον χλοοτάπητα, που πρέπει να υπομένω τα μαθήματά του κι εκεί... Και παρόλο που δε θέλω να το παραδεχτώ, ο Μπαστίγ έως έναν βαθμό καταφέρνει να βελτιώνει το παιχνίδι μου.

Κοιτάζω έξω το περίγραμμα των ψηλών κτιρίων του Σιάτλ, και η γνωστή ανία κυριεύει την ψυχή μου. Η διάθεσή μου είναι εξίσου κακή και γκρίζα όσο και ο καιρός. Οι μέρες μου αναμειγνύονται η μια με την άλλη χωρίς να ξεχωρίζουν μεταξύ τους, και χρειάζομαι κάποιου είδους διασκέδαση. Δούλευα όλο το Σαββατοκύριακο και τώρα, μέσα στα όρια του γραφείου μου, είμαι νευρικός. Δε θα έπρεπε να αισθάνομαι έτσι έπειτα από τόσους γύρους με τον Μπαστίγ. Να, όμως, που συμβαίνει.

Σκυθρωπιάζω. Η δυσάρεστη αλήθεια είναι πως τελευταία το μόνο πράγμα που μου προκαλεί ενδιαφέρον είναι η απόφασή μου να στείλω δύο φορτηγά πλοία γεμάτα προμήθειες στο Σουδάν. Τώρα που το θυμήθηκα – η Ρος πρέπει να με ξαναπάρει και να με ενημερώσει για αριθμούς και θέματα διοικητικής μέριμνας. *Μα γιατί αργεί, διάολε; Αποφασισμένος να μάθω τι κάνει, ρίχνω μια ματιά στο πρόγραμμά μου και απλώνω το χέρι στο τηλέφωνο.*

Ω Χριστέ μου! Πρέπει να υπομείνω μια συνέντευξη

από την επίμονη δεσποινίδα Κάβανο για το φοιτητικό περιοδικό του ΚΠΟ. *Μα γιατί, γαμώτο μου, συμφώνησα να το κάνω αυτό; Σιχαίνομαι τις συνεντεύξεις – βλακώδεις ερωτήσεις από ρηχούς, ανενημέρωτους, κούφιους ηλίθιους. Χτυπάει το τηλέφωνο.*

«Ναι» λέω ξεραά στην Άντρια, λες και φταίει εκείνη. Τουλάχιστον μπορώ να συντομεύσω αυτήν τη συνέντευξη.

«Έχει έρθει να σας δει η δεσποινίς Αναστάζια Στιλ, κύριε Γκρέυ».

«Στιλ; Περίμενα την Κάθριν Κάβανο».

«Εδώ έχει έρθει η δεσποινίς Αναστάζια Στιλ, κύριε».

Κατσουφιάζω. Απεχθάνομαι το αναπάντεχο. «Φέρ' τη μέσα...» μουρμουρίζω, έχοντας επίγνωση πως ακούγομαι σαν μουτρωμένος έφηβος, αλλά δε δίνω μιά.

Μπα, μπα... Η δεσποινίς Κάβανο δεν είναι διαθέσιμη. Γνωρίζω τον πατέρα της, τον ιδιοκτήτη των Μέσων Ενημέρωσης Κάβανο. Έχουμε συνεργαστεί και φαίνεται πολύ καπάτσος και νοήμων. Του κάνω χάρη με αυτήν τη συνέντευξη – μια χάρη που σκοπεύω να εξαργυρώσω αργότερα, όταν θα με βολεύει. Και πρέπει να παραδεχτώ πως ήμουν αόριστα περίεργος για την κόρη του. Ήθελα να δω αν το μήλο έχει πέσει κάτω από τη μηλιά.

Μια φασαρία στην πόρτα με κάνει να σηκωθώ, καθώς ένας στρόβιλος από μακριά καστανά μαλλιά, ωχρά μέλη και καφέ μπότες βουτάει με το κεφάλι μέσα στο γραφείο μου. Σηκώνω το βλέμμα στον ουρανό και πνίγω την έμφυτη ενόχλησή μου γι' αυτή την αδεξιότητα την ώρα που σπεύδω προς την κοπέλα, η οποία έχει προσγειωθεί στα τέσσερα στο πάτωμα. Αρπάζοντας τους αδύνατους ώμους της, τη βοηθάω να σηκωθεί.

Καθάρια καταγάλανα αμήχανα μάτια συναντούν τα δικά μου και με κάνουν να μαρμαρώσω. Έχουν το πιο

απίστευτο χρώμα –άδολο ανοιχτογάλαζο– και για ένα φρικτό δευτερόλεπτο έχω την εντύπωση πως μπορεί να δει μέσα μου. Νιώθω... εκτεθειμένος. Η σκέψη είναι ανησυχαστική και την παραμερίζω αμέσως.

Έχει ένα μικρό γλυκό πρόσωπο, που τώρα κοκκινίζει, με ένα αθώο ροζ χρώμα. Αναρωτιέμαι προς στιγμήν αν όλο της το δέρμα είναι έτσι –άψογο– και πώς θα ήταν κοκκινισμένο και ζεσταμένο από το χτύπημα ενός ραβδιού.

Γαμώτο...

Βάζω φρένο στις απείθαρχες σκέψεις μου, ανήσυχος από την κατεύθυνση που έχουν πάρει. *Τι σκατά σκέφτεσαι, Γκρέυ;* Τούτη η κοπέλα παραείναι μικρή. Με κοιτάζει με το στόμα ολάνοιχτο και σχεδόν υψώνω πάλι το βλέμμα στον ουρανό. *Ναι, ναι, μωρό μου... Ένα πρόσωπο είναι μόνο, και η ομορφιά είναι επιφανειακή.* Θέλω να διώξω αυτό το ανυπόκριτο θαυμαστικό βλέμμα από τούτα τα μεγάλα γαλάζια μάτια.

Η παράσταση αρχίζει, Γκρέυ. Ας διασκεδάσουμε.

«Δεσποινίς Κάβανο. Είμαι ο Κρίστιαν Γκρέυ. Είστε καλά; Θέλετε να κάτσετε;»

Να το πάλι αυτό το κοκκίνισμα. Παίρνοντας ξανά τον έλεγχο της κατάστασης, την περιεργάζομαι. Είναι πολύ ελκυστική, με έναν αδέξιο τρόπο – μικροκαμωμένη, γλωμμή, με μια χαίτη από καστανοκόκκινα μαλλιά που μετά βίας συγκρατιούνται από ένα λαστιχάκι.

Καστανή.

Μάλιστα, είναι ελκυστική. Της απλώνω το χέρι και αρχίζει ταπεινωμένη να ζητάει τραυλίζοντας συγγνώμη, ενώ βάζει το χεράκι της μέσα στο δικό μου. Το δέρμα της είναι απαλό, αλλά η χειραφία της περιέργως σταθερή.

«Η δεσποινίς Κάβανο είναι αδιάθετη. Έτσι, έστειλε εμένα. Ελπίζω να μη σας πειράζει, κύριε Γκρέυ...»

Ανήμπορος να κρύψω την ευθυμία από τη φωνή μου καθώς θυμάμαι την όχι και τόσο κομψή είσοδό της στο γραφείο μου, τη ρωτάω ποια είναι.

«Αναστάζια Στιλ. Σπουδάζω αγγλική φιλολογία μαζί με την Κέιτ... εεε... την Κάθριν... εεε... τη δεσποινίδα Κάβανο στο ΚΠΟ, το Κρατικό Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον στο Βανκούβερ».

Νευρικός, συνεσταλμένος, φιλομαθής τύπος, ε; Της φαίνεται φρικτά ντυμένη, κρύβει τη λιγνή σιλουέτα της κάτω από ένα ασουλούπωτο πουλόβερ και μια εβαζέ καφέ φούστα. *Χριστέ μου... Δεν έχει ιδέα από ντύσιμο; Κοιτάζει με νευρικό ύφος ολόγυρα το γραφείο μου – παντού εκτός από μένα, παρατηρώ με θυμηδία.*

Πώς μπορεί αυτή η νεαρή κοπέλα να είναι δημοσιογράφος; Δεν έχει τίποτα το δυναμικό πάνω της. Είναι σαγηνευτικά αλαφιασμένη, άτολμη, γλυκιά... Υποτακτική. Κουνάω το κεφάλι μου, σαστισμένος από τις ανάρμοστες σκέψεις μου. Μουρμουρίζοντας κάποια κοινοτοπία, την καλώ να καθίσει και ύστερα προσέχω το έξυπνο βλέμμα της, που αξιολογεί τους πίνακες του γραφείου μου.

Και πριν προλάβω να το συνειδητοποιήσω, πιάνω τον εαυτό μου να τους εξηγεί. «Ένας ντόπιος καλλιτέχνης. Ο Τρόουτον».

«Είναι πολύ όμορφοι. Ανυψώνουν το συνηθισμένο στο επίπεδο του ασυνήθιστου...» ψελλίζει ονειροπόλα, χαμένη στην υπέροχη τέχνη των πινάκων μου. Το προφίλ της είναι ντελικάτο – ανασηκωτή μύτη, απαλά, γεμάτα χείλη – και με τα λόγια της καθρέφτισε ακριβώς τα συναισθηματά μου. *Το συνηθισμένο που ανυψώνεται σε ασυνήθιστο. Οξυδερκής παρατήρηση. Η δεσποινίς Στιλ είναι ευφυής.*

Μουρμουρίζω κάτι συμφωνώντας και παρακολουθώ

εκείνο το κοκκίνισμα να απλώνεται πάλι στο δέρμα της. Κάθομαι απέναντί της και προσπαθώ να τιθασέψω τις σκέψεις μου.

Βγάζει ένα ζαρωμένο κομμάτι χαρτί κι ένα ψηφιακό μαγνητόφωνο από την υπερβολικά μεγάλη τσάντα της. *Ψηφιακό μαγνητόφωνο; Δεν εξαφανίστηκαν αυτά μαζί με τις βιντεοκασέτες; Θεέ μου – είναι πολύ αδέξια και ρίχνει το βρομομηχάνημα δύο φορές επάνω στο Μπαουχάους τραπεζάκι του καφέ μου. Προφανώς δεν το έχει ξανακάνει αυτό, αλλά για κάποιον λόγο, που δεν καταλαβαίνω, το βρίσκω διασκεδαστικό. Συνήθως αυτό το είδος της ατζαμοσύνης μου τη δίνει, αλλά τώρα κρύβω το χαμόγελό μου πίσω από τον δείκτη μου και αντιστέκομαι στην παρόρμηση να της το ρυθμίσω μόνος μου.*

Αναφοκοκκινίζει όλο και πιο πολύ, και μου περνάει από το μυαλό πως θα μπορούσα να βελτιώσω τις κινητικές της δεξιότητες με τη βοήθεια ενός μαστίγιου ιππασίας. Αν χρησιμοποιηθεί κατάλληλα, μπορεί να κάνει ζάφτι και τις πιο δύστροπες. Η ξεστρατισμένη σκέψη μου με κάνει να αναδευτώ στην καρέκλα μου. Με κρυφοκοιτάζει και δαγκώνει το γεμάτο κάτω χείλος της.

Γαμώτο μου! Πώς δεν είχα προσέξει έως τώρα αυτό το στόμα;

«Συγ... συγγνώμη... Δεν είμαι συνηθισμένη σ' αυτά».

Το βλέπω, μωρό μου – η σκέψη μου είναι ειρωνική – αλλά αυτήν τη στιγμή δε δίνω δεκάρα, επειδή δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από το στόμα σου.

«Πάρτε τον χρόνο σας, δεσποινίς Στιλ». Χρειάζομαι άλλη μία στιγμή για να βάλω σε τάξη τις απείθαρχες σκέψεις μου.

Γκρέυ... Σταμάτα αμέσως.

«Έχετε αντίρρηση να μαγνητοφωνήσω τις απαντήσεις

σας;» ρωτάει, και η έκφρασή της είναι ειλικρινής και γεμάτη προσδοκία.

Θέλω να γελάσω. Ω, δόξα τω Θεώ. «Με ρωτάτε τώρα, αφού κάνατε τόσο κόπο για να ετοιμάσετε το μαγνητόφωνο;»

Ανοιγοκλείνει τα μεγάλα μάτια της, που για μια στιγμή δείχνουν χαμένα, και νιώθω μια ασυνήθιστη σουβλιά ενοχής.

Μη γίνεσαι τόσο κωλόπαιδο, Γκρέυ.

«Όχι. Δε με πειράζει» προσθέτω, μη θέλοντας να είμαι υπεύθυνος γι' αυτό το ύφος.

«Σας εξήγησε η Κέιτ, θέλω να πω η δεσποινίς Κάβανο, για ποιον λόγο γίνεται η συνέντευξη;»

«Ναι. Για να μπει στο τεύχος αποφοίτησης της φοιτητικής εφημερίδας, δεδομένου ότι θα είμαι αυτός που θα απονείμει τα πτυχία στη φετινή τελετή αποφοίτησης». Γιατί διάολο συναίνεσα να το κάνω αυτό δεν ξέρω. Ο Σαμ στις δημόσιες σχέσεις λέει πως είναι τιμή μου, και το Τμήμα Περιβαλλοντικών Επιστημών στο Βανκούβερ έχει ανάγκη τη δημοσιότητα ώστε να προσελκύσει επιπλέον χρηματοδότηση, αντίστοιχη με την επιχορήγηση από μέρος μου.

Η δεσποινίς Στιλ ανοιγοκλείνει ξανά τα μεγάλα γαλάζια μάτια της σαν να εκπλήσσεται από τα λόγια μου και, γαμώτο, φαίνεται επικριτική! Δεν έχει κάνει καθόλου έρευνα γι' αυτήν τη συνέντευξη; Θα έπρεπε να το ξέρει αυτό. Η σκέψη μου κόβει τη φόρα. Είναι... δυσάρεστο να μη γνωρίζω τι να περιμένω από αυτήν ή από οποιονδήποτε στον οποίο αφιερώνω τον χρόνο μου.

«Ωραία. Έχω μερικές ερωτήσεις, κύριε Γκρέυ...» Τακτοποιεί μια τούφα μαλλιά πίσω από το αυτί της, αποσπώντας μου την προσοχή από την ενόχλησή μου.

«Αυτή την εντύπωση είχα κι εγώ» λέω ξερά. Ας την κάνουμε να αναδευτεί στην καρέκλα της.

Μου κάνει το χατίρι και αναδύεται, μετά ξαναβρίσκει την αυτοκυριαρχία της και ανακάθεται, ισιώνοντας τους λεπτούς της ώμους. Σκύβοντας προς τα εμπρός, πιέζει το κουμπί στο μαγνητόφωνο και συνοφρυώνεται κοιτάζοντας τις ζαρωμένες σημειώσεις της.

«Είστε πολύ νέος για να έχετε δημιουργήσει μια τέτοια αυτοκρατορία. Πού οφείλεται η επιτυχία σας;»

Ω Χριστέ μου – σίγουρα μπορεί να τα καταφέρει καλύτερα! Τι ανιαρή βρομοερώτηση. Ούτε ίχνος πρωτοτυπίας. Απογοητευτικό. Πετάω τη συνηθισμένη μου απάντηση, πως έχω εξαιρετικούς ανθρώπους στη δούλεψή μου στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ανθρώπους που εμπιστεύομαι, όσο μπορώ να εμπιστευτώ κάποιον, και τους πληρώνω καλά – μπλα, μπλα, μπλα... Αλλά, δεσποινίς Στιλ, η απλή αλήθεια είναι πως είμαι ιδιοφυΐα σ' αυτό που κάνω. Για μένα είναι εύκολο, σαν να κλέβεις εκκλησία. Αγοράζω αδύναμες, κακοδιοικούμενες επιχειρήσεις και τις φέρνω στα ίσα τους ή, αν είναι πραγματικά διαλυμένες, τις απογυμνώνω από τα περιουσιακά τους στοιχεία και τα πουλάω στον πλειοδότη. Το θέμα είναι απλώς να ξέρεις τη διαφορά ανάμεσα στα δύο, και σε τελευταία ανάλυση το σημαντικό είναι πάντα οι άνθρωποι που είναι επικεφαλής. Για να πετύχεις στις επιχειρήσεις, χρειάζεσαι καλούς ανθρώπους, και μπορώ να κρίνω τους ανθρώπους καλύτερα από κάθε άλλον.

«Ίσως είστε απλώς τυχερός».

Τυχερός; Ένα ρίγος ενόχλησης με διατρέχει. Τυχερός; Καμία βρομοτύχη δεν έχει θέση εδώ πέρα, δεσποινίς Στιλ. Φαίνεται ντροπαλή και συμμαζεμένη. Αυτή η ερώτηση, όμως; Κανένας δεν έχει υπαινιχθεί ποτέ πως είμαι τυχε-

ρός. Δουλεύω σκληρά, εμπνέω τους ανθρώπους να κάνουν το ίδιο, τους παρακολουθώ στενά και τους διορθώνω αν χρειάζεται· κι αν αποδειχθεί πως δεν τα καταφέρνουν, τους σχολάζω αλύπητα. Αυτό κάνω και το κάνω καλά. Δεν έχει καμία σχέση με την τύχη! Άσε μας. Επιδεικνύοντας την πολυμαθειά μου, αναφέρω τα λόγια του αγαπημένου μου Αμερικανού μεγαλοβιομήχανου, του Χάρβυ Φαϊαρστούν: «Η εξέλιξη και η ανάπτυξη των ανθρώπων είναι η υψηλότερη αποστολή των ηγετών».

«Μιλάτε σαν μανιακός με τον έλεγχο» λέει και είναι απόλυτα σοβαρή.

Τι σκατά; Ίσως αυτά τα ανυπόκριτα μάτια μπορούν να δουν μέσα μου.

«Έλεγχος» είναι το δεύτερο όνομά μου.

Την αγριοκοιτάζω. «Ω, ασκώ έλεγχο στα πάντα, δεσποινίς Στιλ». Και θα ήθελα να ασκήσω έλεγχο πάνω σου, εδώ και τώρα.

Οι κόρες των ματιών της διαστέλλονται. Εκείνο το ελκυστικό κοκκίνισμα απλώνεται πάλι στο πρόσωπό της και ξαναδαγκώνει το χείλος της. Συνεχίζω το παραλήρημά μου, θέλοντας να αποδιώξω από το μυαλό μου το στόμα της.

«Άλλωστε την τεράστια δύναμη την αποκτάς διαβιβαιώνοντας στις μυστικές σου ονειροπολήσεις τον εαυτό σου πως γεννήθηκες για να ελέγχεις τα πράγματα...»

«Θεωρείτε πως έχετε τεράστια δύναμη;» ρωτάει με απαλή, καθησυχαστική φωνή, αλλά υψώνει το λεπτό φρύδι της, αποκαλύπτοντας την αποδοκιμασία στα μάτια της.

Η ενόχλησή μου θεριεύει. Προσπαθεί σκόπιμα να με εξερεθίσει; Είναι οι ερωτήσεις, η στάση της ή το γεγονός ότι τη βρίσκω ελκυστική που μου τη δίνει;

«Απασχολώ παραπάνω από σαράντα χιλιάδες ανθρώπους, δεσποινίς Στιλ. Αυτό μου δίνει κάποια αίσθηση ευθύνης – δύναμης, αν θέλετε. Αν αποφάσιζα πως δεν ενδιαφέρομαι πια για τις τηλεπικοινωνίες και πουλούσα, μετά από έναν μήνα είκοσι χιλιάδες άνθρωποι θα αγωνίζονταν να πληρώσουν τα στεγαστικά τους δάνεια».

Το στόμα της ανοίγει διάπλατα με την απάντησή μου. Έτσι μπράβο. Άρπα τη, δεσποινίς Στιλ... Αισθάνομαι την ισορροπία μου να επιστρέφει.

«Δεν έχετε διοικητικό συμβούλιο στο οποίο να λογοδοτείτε για τις επιλογές σας;»

«Είμαι ιδιοκτήτης της εταιρείας μου. Δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα συμβούλιο» απαντάω κοφτά – θα έπρεπε να το ξέρει αυτό.

«Κι έχετε άλλα ενδιαφέροντα πέρα από τη δουλειά σας;» συνεχίζει βιαστικά, αξιολογώντας σωστά την αντίδρασή μου. Ξέρει ότι τα έχω πάρει και, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, αυτό με ευχαριστεί απίστευτα.

«Έχω διάφορα ενδιαφέροντα, δεσποινίς Στιλ. Πολλά και διάφορα...» απαντάω χαμογελώντας.

Εικόνες της σε διάφορες στάσεις στην αίθουσα ψυχαγωγίας μου περνούν σαν αστραπή από το μυαλό μου: δεμένη με χειροπέδες στον σταυρό, με διάπλατα ανοιχτά χέρια και πόδια στο κρεβάτι με τις τέσσερις κολόνες, σκυμμένη επάνω στον πάγκο του μαστιγώματος. *Γαμώ το κέρατό μου! Πώς μου ήρθε αυτό; Και για δεσ – να το πάλι αυτό το κοκκίνισμα. Είναι σαν αμυντικός μηχανισμός. Ηρέμησε, Γκρέυ.*

«Αν δουλεύετε τόσο σκληρά, τι κάνετε για να χαλαρώσετε;»

«Για να χαλαρώσω;» λέω με ένα χαμόγελο· αυτά τα λόγια από το έξυπνο στόμα της ακούγονται παράξενα.

Άλλωστε, πού να βρω χρόνο να χαλαρώσω; Δεν έχει ιδέα πόσες εταιρείες ελέγχω; Με κοιτάζει, όμως, με κείνα τα αθώα γαλάζια μάτια και προς μεγάλη μου έκπληξη πιάνω τον εαυτό μου να σκέφτεται την ερώτησή της. Τι κάνω για να χαλαρώσω; Ιστιοπλοΐα, ανεμοπορία, γαμήσι... Δοκιμάζω τα όρια νεαρών καστανομάλλικων κοριτσιών σαν κι αυτήν και τις κάνω ζάφτι... Η σκέψη με κάνει να αναδευτώ στην καρέκλα μου, αλλά της απαντάω ήρεμα, παραλείποντας τα δύο πιο αγαπημένα μου χόμπι.

«Επενδύετε στις κατασκευές. Για ποιον λόγο ακριβώς;»

Η ερώτησή της με ξαναφέρνει απότομα στο παρόν.

«Μ' αρέσει να φτιάχνω πράγματα. Μ' αρέσει να ξέρω πώς δουλεύουν τα πράγματα: τι τα κάνει να λειτουργούν, πώς να φτιάχνω και να χαλάω. Και τρέφω αγάπη για τα πλοία. Τι να πω;» Διανέμουν φαγητό σε όλο τον πλανήτη – μεταφέροντας πράγματα από τους έχοντες στους μη έχοντες και πάλι πίσω. Είναι να μη μου αρέσουν;

«Ακούγεται σαν να μιλάει η καρδιά σας και όχι η λογική και τα γεγονότα».

Καρδιά; Εγώ; Α, όχι, μωρό μου. Η καρδιά μου κατασπαράχτηκε πριν από πολύ καιρό κι έγινε αγνώριστη.

«Πιθανόν... Αν και υπάρχουν άνθρωποι που θα έλεγαν ότι δεν έχω καρδιά».

«Γιατί να το πουν αυτό;»

«Επειδή με ξέρουν καλά...» Της χαμογελάω ξινά. Για την ακρίβεια, κανένας δε με ξέρει τόσο καλά, εκτός ίσως από την Ελένα. Αναρωτιέμαι τι άκρη θα έβγαζε από τη νεαρή δεσποινίδα Στιλ εδώ πέρα – η κοπέλα είναι ένα κουβάρι αντιφάσεων: ντροπαλή, αμήχανη, προφανώς ευφυής και ερεθιστική όσο δεν παίρνει.

Ναι, εντάξει, το παραδέχομαι. Είναι θελκτικό κομμάτι...

Απαγγέλλει την επόμενη ερώτηση από στήθους. «Οι φίλοι σας θα έλεγαν πως είναι εύκολο να σας μάθει κανείς;»

«Είμαι πολύ κλειστός άνθρωπος, δεσποινίς Στιλ. Καταβάλλω μεγάλη προσπάθεια να προστατέψω την ιδιωτική μου ζωή. Δε δίνω συχνά συνεντεύξεις». Με αυτά που κάνω, ζώντας τη ζωή που επέλεξα, έχω ανάγκη από μυστικότητα.

«Γιατί συμφωνήσατε να δώσετε αυτήν εδώ;»

«Επειδή είμαι ευεργέτης του πανεπιστημίου και ουσιαστικά δεν μπορούσα να ξεφορτωθώ τη δεσποινίδα Κάβανο. Ενοχλούσε συνεχώς τους ανθρώπους μου στις δημόσιες σχέσεις, και τη θαυμάζω αυτού του είδους την επιμονή». Χαίρομαι, όμως, που εμφανίστηκες εσύ και όχι εκείνη.

«Επενδύετε και σε αγροτικές τεχνολογίες. Γιατί ενδιαφέρεστε γι' αυτό τον τομέα;»

«Τα λεφτά δεν τρώγονται, δεσποινίς Στιλ, και σ' αυτό τον πλανήτη υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι που δεν έχουν αρκετό φαγητό». Την κοιτάζω ανέκφραστος.

«Πολύ φιλόανθρωπο ακούγεται... Είναι κάτι για το οποίο τρέφετε κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον; Να ταΐσετε τους φτωχούς του κόσμου;» Με κοιτάζει με απορημένο ύφος, λες και είμαι κάποιου είδους γρίφος που πρέπει να λύσει, αλλά με κανέναν τρόπο δε θέλω αυτά τα μεγάλα γαλάζια μάτια να δουν μέσα στη σκοτεινή ψυχή μου – αυτό το θέμα δεν είναι ανοιχτό σε συζήτηση. Ποτέ.

«Είναι καλή δουλειά...» Υψώνω τους ώμους παριστάνοντας τον βαριεστημένο, και προκειμένου να διώξω από το μυαλό μου τις σκέψεις για την πείνα, φαντάζομαι πως

πηδάω αυτό το στόμα που πετάει εξυπνάδες. Ναι. Αυτό το στόμα χρειάζεται εκπαίδευση. Τώρα τούτη η σκέψη είναι ελκυστική, και επιτρέπω στον εαυτό μου να τη φανταστεί πεσμένη στα γόνατα μπροστά μου.

«Έχετε κάποια φιλοσοφία; Κι αν ναι, ποια είναι;» απαγγέλλει ξανά από στήθους.

«Δεν έχω κάποια φιλοσοφία ή κάτι που θα μπορούσε να θεωρηθεί φιλοσοφία. Ίσως μια αρχή η οποία με καθοδηγεί – αυτό που είπε ο Κάρνεγκι: “Ο άνθρωπος που αποκτά την ικανότητα να ελέγχει πλήρως το μυαλό του μπορεί να ελέγχει πλήρως κι όλα τα υπόλοιπα τα οποία δικαιούνται”. Είμαι πολύ ιδιόρρυθμος, ψυχαναγκαστικός. Μ’ αρέσει να έχω τον έλεγχο – του εαυτού μου και των γύρω μου».

«Δηλαδή σας αρέσει να έχετε τα πράγματα υπό την κυριότητά σας;» Τα μάτια της γουρλώνουν.

Ναι, μωρό μου. Εσένα κατ’ αρχάς.

«Θέλω να μου αξίζει να τα έχω υπό την κυριότητά μου, αλλά ναι, σε τελική ανάλυση μ’ αρέσει».

«Ακούγεστε σαν ο απόλυτος καταναλωτής...» Η φωνή της αποπνέει αποδοκιμασία, κάνοντάς με πάλι να τα πάρω στο κρανίο.

«Είμαι...»

Ακούγεται σαν πλουσιόπαιδο που είχε ό,τι ήθελε, αλλά μόλις ρίχνω μια πιο προσεκτική ματιά στα ρούχα της –είναι ντυμένη με ρούχα H&M ή ίσως Old Navy– καταλαβαίνω πως δεν είναι. Δεν έχει μεγαλώσει σε εύπορο σπίτι.

Θα μπορούσα να σε φροντίσω.

Σκατά... Από πού ήρθε, πάλι, αυτό;

Αν και, τώρα που το σκέφτομαι, όντως χρειάζομαι μια καινούρια υποτακτική. Έχουν περάσει πόσοι; Δύο μήνες

από τη Σουζάννα; Και να με εδώ, να μου τρέχουν τα σάλια γι' αυτήν τη μικρή καστανομάλλα. Δοκιμάζω να χαμογελάσω και συμφωνώ μαζί της. Η κατανάλωση δεν είναι κάτι κακό – στο κάτω κάτω στηρίζει ό,τι έχει απομείνει από την αμερικανική οικονομία.

«Είστε υιοθετημένος. Πόσο νομίζετε πως σας επηρέασε αυτό;»

Τι σκατά σχέση έχει αυτό με την τιμή του πετρελαίου; Την αγριοκοιτάζω. Τι γελοία ερώτηση! Αν είχα μείνει με την κοκαϊνομανή πόρνη, κατά πάσα πιθανότητα θα ήμουν νεκρός. Την ξεφορτώνομαι με μια μη απάντηση, προσπαθώντας να κρατήσω τη φωνή μου ήρεμη, αλλά με ζορίζει, ζητώντας να μάθει πόσο ήμουν όταν υιοθετήθηκα.

Κλείσ' της το στόμα, Γκρέυ!

«Αυτό είναι πασίγνωστο, δεσποινίς Στιλ!»

Ο τόνος μου είναι απότομος. Έπρεπε να τις ξέρει αυτές τις μαλακίες. Τώρα δείχνει συντετριμμένη. *Ωραία.*

«Χρειάστηκε να θυσιάσετε την οικογενειακή σας ζωή για την επιτυχία».

«Αυτό δεν είναι ερώτηση» πετάω κοφτά.

Ξανακοκκινίζει και δαγκώνει αυτό το καταραμένο χείλος της. Έχει, όμως, την ευγένεια να ζητήσει συγγνώμη και αναδιατυπώνει.

«Χρειάστηκε να θυσιάσετε την οικογενειακή σας ζωή για την επιτυχία;»

Τι να την κάνω τη βρομοοικογένεια; «Έχω οικογένεια. Έχω έναν αδερφό και μία αδερφή και δύο στοργικούς γονείς. Δεν ενδιαφέρομαι να επεκτείνω την οικογένειά μου πέρα απ' αυτό».

«Είσαστε γκέι, κύριε Γκρέυ;»

Τι σκατά;

Δεν μπορώ να το πιστέψω πως είπε κάτι τέτοιο δυνα-

τά! Η ερώτηση που η ίδια μου η οικογένεια δεν τολμάει να διατυπώσει, προς μεγάλη μου ευθυμία. Πώς τολμάει; Πρέπει να καταπνίξω την παρόρμηση να τη σύρω από τη θέση της, να τη βάλω στο γόνατό μου και να της μαυρίσω τα πισινά και μετά να τη γαμήσω επάνω στο γραφείο μου με τα χέρια σφιχτά δεμένα πίσω από την πλάτη της. Αυτό θα απαντούσε στην ερώτησή της.

Πόσο εκνευριστικό είναι τούτο εδώ το θηλυκό; Παίρνω βαθιά ανάσα για να ηρεμήσω. Αισθάνομαι μια φιλέκδικη χαιρεκακία βλέποντας ότι δείχνει να ντρέπεται φοβερά για την ίδια της την ερώτηση.

«Όχι, Αναστάζια, δεν είμαι». Ύψώνω τα φρύδια, αλλά κρατάω την έκφρασή μου ατάραχη. Αναστάζια. Ωραίο όνομα. Μου αρέσει ο τρόπος με τον οποίο κυλάει από τη γλώσσα μου.

«Ζητώ συγγνώμη... Είναι... εμμ... γραμμένο εδώ». Τακτοποιεί νευρικά τα μαλλιά πίσω από το αυτί της.

Δεν ξέρει καν τις ερωτήσεις της; Ίσως δεν είναι δικές της. Τη ρωτάω και χλωμιάζει. Γαμώτο, είναι στ' αλήθεια πολύ ελκυστική, με καθόλου επιδεικτικό τρόπο. Θα έφτανα ακόμα και στο σημείο να πω πως είναι όμορφη.

«Εεε... Όχι. Το ερωτηματολόγιο το συνέταξε η Κέιτ – η δεσποινίς Κάβανο».

«Είστε συνάδελφοι στη φοιτητική εφημερίδα;»

«Όχι... Είναι συγγατοικός μου».

Καθόλου παράξενο λοιπόν που είναι τόσο χύμα. Εύνω το πιγούνι μου και αναρωτιέμαι αν πρέπει να της κάνω τη ζωή πολύ πολύ δύσκολη.

«Προσφερθήκατε οικειοθελώς να πάρετε αυτήν τη συνέντευξη;» τη ρωτάω και ανταμείβομαι με το υποτακτικό της ύφος: είναι νευρική για την αντίδρασή μου. Μου αρέσει η επίδραση που ασκώ σ' αυτή την κοπέλα.

«Με επιστράτευσε. Είναι άρρωστη...» μου απαντάει μαλακά.

«Αυτό εξηγεί πολλά».

Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα, και εμφανίζεται η Άντρια.

«Κύριε Γκρέυ, με συγχωρείτε που διακόπτω, αλλά το επόμενο ραντεβού σας είναι σε δύο λεπτά».

«Δεν έχουμε τελειώσει ακόμη, Άντρια. Σε παρακαλώ, ακύρωσε την επόμενη συνάντησή μου».

Η Άντρια διστάζει, κοιτάζοντάς με με το στόμα να χάσκει. Την κοιτάζω. Έξω. Τώρα! Είμαι απασχολημένος με τη νεαρή δεσποινίδα Στιλ από δω. Η Άντρια γίνεται κατακόκκινη, αλλά συνέρχεται γρήγορα.

«Πολύ καλά, κύριε Γκρέυ...» μουρμουρίζει, και κάνοντας μεταβολή, μας αφήνει.

Ξαναστρέφω την προσοχή μου στο γοητευτικό εκνευριστικό πλάσμα στον καναπέ μου. «Λοιπόν, πού είχαμε μείνει, δεσποινίς Στιλ;»

«Σας παρακαλώ, δε θέλω να σας απασχολώ από τη δουλειά σας».

Α, όχι, μωρό μου... Τώρα είναι η σειρά μου. Θέλω να μάθω αν υπάρχουν μυστικά που πρέπει να ανακαλύψω πίσω από αυτά τα όμορφα μάτια.

«Θέλω να μάθω περισσότερα για σας... Νομίζω πως είναι δίκαιο». Καθώς ακουμπάω στη ράχη του καθίσματος και πιέζω τα δάχτυλα στα χείλη μου, τα μάτια της στυλώνονται στο στόμα μου και ξεροκαταπίνει. Ω, ναι – η συνηθισμένη επίδραση. Και είναι ευχάριστο να ξέρω πως δεν είναι τελείως άτρωτη από τη γοητεία μου.

«Δεν υπάρχουν και πολλά να μάθετε...» λέει, και το κοκκίνισμα επιστρέφει.

Την τρομάζω. Ωραία.

«Τι σχέδια έχετε για μετά την αποφοίτησή σας;»

Υψώνει τους ώμους. «Δεν έχω κάνει σχέδια, κύριε Γκρέυ. Απλώς πρέπει να περάσω τις τελικές εξετάσεις μου».

«Εδώ έχουμε ένα εξαιρετικό πρόγραμμα πρακτικής άσκησης».

Γαμώτο! Πώς μου ήρθε να το πω αυτό; Παραβαίνω έναν χρυσό κανόνα – ποτέ, ποτέ να μην πηδάω το προσωπικό. *Μα, Γκρέυ, δεν πηδάς αυτό το κορίτσι.*

Φαίνεται έκπληκτη, και τα δόντια της βυθίζονται πάλι σ' εκείνο το χείλος. Γιατί είναι τόσο ερεθιστικό αυτό;

«Α, θα το έχω υπόψη...» μουρμουρίζει. Μετά, σαν να το σκέφτηκε καλύτερα, συμπληρώνει: «Αν και δεν είμαι σίγουρη πως κολλάω εδώ μέσα».

«Γιατί το λέτε αυτό;» ρωτάω. *Ποιο το πρόβλημα με την εταιρεία μου;*

«Είναι προφανές. Δεν είναι;»

«Για μένα όχι». Η απάντησή της με έχει μπερδέψει.

Αναφοκοκινίζει ξανά και απλώνει το χέρι της στο ψηφιακό μαγνητόφωνο.

Σκατά... Φεύγει. Ελέγχω νοερά το πρόγραμμά μου για το απόγευμα – δεν υπάρχει τίποτα που δεν μπορεί να αναβληθεί.

«Θέλετε να σας ξεναγήσω στο κτίριο;»

«Είμαι σίγουρη πως είστε πολυάσχολος, κύριε Γκρέυ, κι εγώ έχω να κάνω μεγάλο ταξίδι με το αυτοκίνητο».

«Θα επιστρέψετε στο Βανκούβερ;» Ρίχνω μια ματιά έξω από το παράθυρο. Είναι μεγάλη διαδρομή, και έξω βρέχει. Δε θα έπρεπε να οδηγεί με τέτοιο καιρό, αλλά δεν μπορώ να της το απαγορεύσω. Η σκέψη με εκνευρίζει. «Σ' αυτή την περίπτωση καλύτερα να οδηγείτε προσεκτικά!» προσθέτω, και η φωνή μου βγαίνει πιο αυστηρή απ' όσο θα ήθελα.

Πασπατεύει αδέξια το μαγνητόφωνο. Θέλει να φύγει από το γραφείο μου, και, για κάποιον λόγο που δεν μπορώ να εξηγήσω, εγώ δε θέλω να φύγει.

«Έχετε όλα όσα χρειάζεστε;» προσθέτω, σε μια ολοφάνερη προσπάθεια να παρατείνω την παρουσία της εδώ.

«Μάλιστα, κύριε» απαντάει ήρεμα.

Η απάντησή της με αποστομώνει –ο τρόπος με τον οποίο ηχούν αυτά τα λόγια, από αυτό το στόμα που λέει εξυπνάδες– και προς στιγμὴν φαντάζομαι αυτό το στόμα να κάνει ό,τι θέλω.

«Σας ευχαριστώ για τη συνέντευξη, κύριε Γκρέυ».

«Δική μου η ευχαρίστηση» αποκρίνομαι – ειλικρινά, επειδή έχω καιρό να γοητευτώ τόσο πολύ από κάποια. Η σκέψη είναι ανησυχαστική.

Σηκώνεται, κι εγώ της απλώνω το χέρι ανυπομονώντας να την αγγίξω.

«Στο επανιδείν, δεσποινίς Στιλ». Η φωνή μου είναι απαλή καθώς βάζει το χεράκι της μέσα στο δικό μου. Ναι. Θέλω να μαστιγώσω και να γαμήσω αυτή την κοπέλα στην αίθουσα ψυχαγωγίας μου. Δεμένη, να με θέλει... Να με χρειάζεται, να με εμπιστεύεται. Ξεροκαταπίνω.

Δεν πρόκειται να συμβεί, Γκρέυ.

«Κύριε Γκρέυ». Γνέφει και τραβάει το χέρι της γρήγορα... Υπερβολικά γρήγορα.

Δεν μπορώ να την αφήσω να φύγει έτσι. Είναι προφανές ότι θέλει απεγνωσμένα να εξαφανιστεί. Ο εκνευρισμός και η έμπνευση με κυριεύουν ταυτόχρονα την ώρα που την ξεπροβοδίζω.

«Απλώς σας εξασφαλίζω την επιτυχή διέλευση από την πόρτα, δεσποινίς Στιλ...»

Κοκκινίζει σχεδόν κατά παραγγελία, με την υπέροχη εκείνη ροζ απόχρωση.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, κύριε Γκρέυ» πετάει ξερά.

Η δεσποινίς Στιλ έχει δόντια! Χαμογελάω πίσω της καθώς βγαίνει και την ακολουθώ. Τόσο η Άντρια όσο και η Ολίβια σηκώνουν σοκαρισμένες τα μάτια τους. *Ναι, ναι. Απλώς ξεπροβοδίζω την κοπέλα.*

«Είχατε παλτό;» ρωτάω.

«Ένα τζάκετ».

Στραβοκοιτάζω την Ολίβια, που χαμογελάει ανόητα και τινάζεται αμέσως όρθια, για να φέρει ένα μπλε μαρέν τζάκετ. Το παίρνω και την αγριοκοιτάζω ώστε να καθίσει. Χριστέ μου – η Ολίβια είναι ενοχλητική. Όλη την ώρα στα πόδια μου.

Χμμμ... Το τζάκετ της είναι Walmart. Η δεσποινίς Αναστάζια Στιλ θα έπρεπε να είναι πιο καλοντυμένη. Της το κρατάω, κι έτσι όπως το τραβάω πάνω στους λεπτούς της ώμους, αγγίζω το δέρμα στη βάση του αυχένα της. Η επαφή την κάνει να κοκαλώσει και να χλωμιάσει.

Ναι! Ασκώ επίδραση πάνω της. Η γνώση είναι ιδιαίτερα ικανοποιητική. Βαδίζω προς το ασανσέρ και πιέζω το κουμπί, ενώ εκείνη στέκεται σαλεύοντας νευρικά πλάι μου.

Ω, πόσο εύκολα θα μπορούσα να σταματήσω τη νευρικότητά σου, μωρό μου.

Οι πόρτες ανοίγουν, κι εκείνη σπεύδει να μπει. Μετά στρέφεται για να με κοιτάξει καταπρόσωπο. Είναι κάτι παραπάνω από ελκυστική. Θα τολμούσα να πω ακόμα και όμορφη.

«Αναστάζια» λέω αποχαιρετώντας την.

«Κρίστιαν...» ψιθυρίζει.

Και οι πόρτες του ασανσέρ κλείνουν, αφήνοντας το όνομά μου να αιωρείται στον αέρα, φαντάζοντας αλλόκοτο, άγνωστο, αλλά σέξι όσο δεν παίρνει.

Κοίτα να δεις... Τι ήταν αυτό τώρα; Πρέπει να μάθω κι άλλα γι' αυτή την κοπέλα.

«Άντρια!» πετάω καθώς επιστρέφω στο γραφείο μου. «Πάρε μου τον Γουέλτς. Τώρα!»

*Κάθομαι στο γραφείο μου και περιμένω το τηλεφώνημα κοιτάζοντας τους πίνακες στον τοίχο, και τα λόγια της δεσποινίδας Στιλ έρχονται και πάλι στο μυαλό μου: *Ανυψώνουν το συνηθισμένο στο επίπεδο του ασυνήθιστου... Θα μπορούσε να περιγράφει τον εαυτό της.**

Χτυπάει το τηλέφωνό μου.

«Έχω τον κύριο Γουέλτς στη γραμμή».

«Πέρασέ μου τον».

«Μάλιστα, κύριε».

«Γουέλτς, χρειάζομαι έναν έλεγχο ιστορικού».